

KanSke i livet

Gravplats 391

Följande berättelse är baserad på verkliga händelser. Namn på personer och platser har till viss del ändrats och vissa karaktärer och händelseförlopp är fiktiva.

Kapitel 1

Stefan sitter redan på motorcykeln, handen vilande på gasen som om han inte kan vänta. Jag svingar benet över sätet och sjunker ner bakom honom. Mina händer letar sig runt hans midja, ignorerar mina darrande fingrar. Hittar fotstöden, och motorns första dova mullrande vibrationer letar sig upp genom min kropp. Tar ett djupt andetag. Nu dånar den kraftiga motorn mellan husen som en varning om att vi är på väg. Vi svänger höger ut på den större landsvägen mot Jönköping.

Lutar mig mot Stefans rygg, doften av läder känns från hans jacka. Motorcykellivet är fortfarande nytt för mig. Jag gillar känslan av fart och frihet, åtminstone så länge jag vet att det är säkert. Att åka motorcykel är lite på gränsen, men den nya hjälmen ger mig en trygghet. Hjälmen sitter stadigt och det mjuka fodret trycker behagligt mot mina kinder. Fäller ner visiret. Pressar mig närmare, våra kroppar smälter samman till en gemensam tyngd.

Gömmer mig bakom honom raksträcka efter raksträcka då han testat att gunga lite med hojen för att se om jag verkligen följer med. Han lutar sig lite framåt, känner hur han förvandlas, hur musklerna spänns, ser att hans grepp om styret hårdnar. Hela hans kropp signalerar, "nu kör vi". Han accelererar in i svängen, byter snabbt sida för att ta svängen djupt och med perfektion. Pulsens skenar, hjärtats slag slår som på en hård trumma. Det är bara i kurvorna jag tycker att det är riktigt obehagligt. Stefan säger att jag måste vänja mig vid dem, att slappna av. Där framme, en typisk Stefankurva. Klappar honom ivrigt på midjan, som vi gör på budomattan för att signalera att jag vill avbryta. Snälla, inte så snabbt! Hoppas han förstår vad jag menar med mina ivriga klappningar. Magen vänder sig ut och in, och jag pressar mig ännu hårdare mot honom. Farten ökar, och motorcykeln svarar med ett vrål som får mitt hjärta att rusa ännu snabbare.

Han behöver väl inte ta den så djupt och definitivt inte köra över på motsatt körbana. Vi klarar oss genom kurvan och inga andra motorcyklar dyker upp. Stefan har sagt att det är de som är svårast att se. Bilarna kan han hålla koll på, men det

är svårt att upptäcka alla andra som är ute på sina hojar. Jag måste bara lära mig att tycka om det här. Tanken gnager om att det räcker med en katt som springer ut framför oss, och det är kört. Rädslan ligger där under ytan, sluta! Njut nu i stället hör jag min inre röst förmana mig.

Vi svänger av från den stora landsvägen till en mindre väg. Den slingrar sig med mjuka sköna kurvor och jag förstår varför folk älskar motorcyklar. Friheten är påtaglig. På måndag ska jag köra bilen just här till golfklubben för att jobba mitt sista sommarlov i Eksjö. Vägen är fin, och jag kan alla svängar utantill. Tänk om vi kunde åka så här jämt. Fast då skulle vi ju aldrig komma fram.

Avslappnat klämmer jag till lite extra kärleksfullt runt hans midja och slår upp mitt visir. Skönt att hinna med en förmiddagstur innan vi måste tillbaka hem och packa inför flytten till Stockholm. Husens fasader får olika färger igen, blommorna syns tydligare nu när vi inte kör lika snabbt. Stefan glider ner mot stan, tar Västerlånggatan, och jag njuter av att vi kör i 30 km/h. Det är lagom, lagom fart så att jag ska kunna sitta skönt med visiret uppfällt.

Ljummen vind och doften av sommarvarma blommor sveper in i hjälmen. Sommarlovets doft av varma syrener. Kommer nog alltid förknippa den här doften med sommarlov. Pappa kom varje år hem med handplockade buketter efter vårterminernas sista skoldag. Alla buketter kom hem oavsett hur de var plockade eller såg ut. Det gick att se vilken årskurs han hade haft under terminen. Alltid med syrener, vita, lila eller rosa, som fick vårt hem att dofta sommarlov.

En blixtnöj av glödhett stål skär genom kroppen. Ilande hetta, sedan som en våg av kyla som sprider sig från topp till tå. Dofthen av sommarlov ersätts av metallisk blodsmak. Himlen är inte där den borde vara, och asfaltens grus river mot min hud som en gammal rotborste som mormor hade. Det tjuiter i hela huvudet. Ljudet av total tystnad men samtidigt tjuiter det.

Kalla fingrar stryker mig försiktigt över kinden, som om jag vore gjord av tunt glas.

- Hur mår du? Snälla, svara! Hans röst är desperat.

Jag kan knappt höra honom. Luften är kall mot mitt svettiga ansikte.

Blå ögon, fräknarna över näsryggen. Ansiktet är blekt. Min älskade Stefan. Han lever!

- Mina ben! Är det första jag kan få fram. Panik drar igenom min hjärna.
- Vad! frågar han andfått och med skärrad röst.

Jag tar ett djupt, darrande andetag.

- Nej, jag kan fan inte röra dem!
- Helvete! Hans svordom är knappt hörbar när människor börjar samlas runt oss.
- Det sticker som fan i fingrarna. Titta mina naglar höll!
- Ligg still! Jag ska se om ambulansen är på väg!
- Stanna! säger jag panikslagen
- Jag är här hela tiden! Hans röst är stressad.

Plötsligt hör jag sirener samtidigt som jag ser ett flimrande blått ljus.

Vill säga något mer, men mina ögon är tunga. Världen mörknar omkring mig.

- Hallå, älskling! ropar Stefan, men hans röst blir till ett avlägset eko.

Den tjutande tonen far omkring i mitt huvud. Hör olika röster, det är svårt att förstå vad sorlet är för något.

- Hej, var det du som körde motorcykeln? hör jag någon luddigt fråga snett bakom Stefans rygg.
- Ja! Maria satt bakom! Hjälp henne! Hon känner inte sina ben!

Sorlet av andra röster gör att det är svårt att förstå vad som händer.

- Hej Maria, jag kommer från ambulansen. Vi ska hjälpa dig. Var har du ont? frågar ambulanssjukvårdaren. Hans röst är lugn men fast, som om han försöker hålla mig kvar i verkligheten.
- Mina ben är borta. Ont i ryggen och nacken, säger jag, eller försöker säga. Rösten är sprucken och tunn.
- Vi tar av hjälmen nu och sätter dit en krage för att stabilisera din nacke. Det kommer att kännas obehagligt, men vi måste göra det. Efter att vi har fått på kragen kommer vi sätta fast dig på en form av bräda för att inte skada din kropp när vi åker till sjukhuset. Det kommer kännas lite instängt men du kan prata med oss hela tiden.

Sirenernas ylande har tystnat, men de ekar fortfarande i huvudet som ett envist tjut. Jag ligger på den hårda båren, fastspänd med remmar som håller mig orörlig. Nacken är fixerad av en stel krage som skaver mot huden.

Inne i ambulansen frågar de återigen var jag har ont.

- Maria det blöder från knät. Jag måste klippa upp dina jeans så jag kan se hur det ser ut.
- Måste du, mina 501:or, har bara ett par! Mina tårar börjar nu att bli svåra

att hålla tillbaka.

- Tyvärr men det är bara ett par jeans.

Han klipper upp byxorna medan vi börjar att rulla. Ambulansen kör bara några hundra meter upp till Höglandssjukhuset. Jag hör sirenerna tjuta. Under färden pratar jag snabbt, berättar hela mitt liv i en enda lång ström av ord. Berättar saker som inte ens Stefan hört tidigare. När jag ber om ursäkt skrattar ambulanspersonalen och säger att det är en vanlig reaktion efter en olycka.

Däcken dunsar över ojämnheter. Andas, tänker jag, bara andas. Nacken ligger stel mot den hårda kragen, varje försök att röra huvudet straffas med en ilande smärta i mina armar och ner i fingrarna.

Ambulansen kränger när vi svänger in på sjukhusområdet.

- Då Maria är vi framme på sjukhuset. Jag ska gå runt och öppna så kan vi ta ut dig ur ambulansen.

Båren rullas ut, hjulen studsar lätt mot marken.